

Arrest

nr. 43 658 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2010 tot intrekking van het recht op verblijf en van het bevel van 11 februari 2010 om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. DE MEERLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker in Turkije in het huwelijk met X. een Belgische onderdaan.

Verzoeker wordt als echtgenoot van een Belg gemachtigd tot vestiging in het Rijk.

Op X wordt de echtscheiding tussen verzoeker en X. uitgesproken.

Op X treedt verzoeker in het huwelijk met X. van Turkse nationaliteit.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009 wordt het huwelijk tussen verzoeker en zijn eerste echtgenote, X., nietig verklaard.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(…)

S., M., Geboren te (...) op (...) onderdaan van Turkije

Adres (...)

En zijn minderjarige kinderen S., B. geboren op 19. 12. 03 te Aalst en S. Z. te Aalst, beiden onderdaan van Turkije.

Mijnheer, Mevrouw,

Betrokkene heeft een C kaart bekomen door gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote M. M.. Hij diende op 08.11.00 een aanvraag vestiging in overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 07.05.01 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Sinds 04.08.09 heeft hij een C kaart.

Op 19.03.09 werd het huwelijk tussen S. en M. door de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde (ref AR09/116/A) vernietigd en aldus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 07.07.09.

De betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het recht op vestiging ingetrokken.

“(…)”

Ten opzichte van verzoekers echtgenote wordt tevens een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht genomen. Zij vecht deze beslissing aan in de zaak die gekend is onder het nummer 50 760.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ook ten opzichte van verzoekers echtgenote wordt een bevel genomen.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

Art 7,3° wet van 15.12.1980: De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad:

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 19 03.2009 (referentie AR09/116/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane M. M. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art 7,2° wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten :

Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zijn minderjarige kinderen volgen zijn verblijfssituatie.

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid – voorwerp van het beroep

Verwerende partij merkt terecht op dat in het verzoekschrift als eerste bestreden beslissing wordt vermeld “*de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”. In casu werd ten opzichte van verzoeker geen zulke beslissing genomen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en uit de beslissing die als bestreden beslissing in bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd, blijkt dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2010 tot intrekking van het recht op verblijf, wordt bedoeld als eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoeker is sedert 1999 in België nadat hij is gehuwd met M. M. op 15.10.1999.

In België werden twee kinderen geboren met name : S. B. geboren te Aalst op 29.12.2003. S. Z. geboren te Aalst op 22.05.2007.

Verzoeker heeft samen met zijn echtgenote S S. een eigendom aangekocht te Aalst-Nieuwerkerken op 21 januari 2005 dit te (...).

Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoekster eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

In dit geval zijn er echter belangen waaraan niet kan worden voorbij gegaan.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de loutere verwijzing naar de aankoop van een huis geen schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ook de verdere beschouwingen van verzoeker houden geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers uiterst vage en summiere beschouwingen bevatten geen uiteenzetting nopens de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij merkt op dat artikel 40 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet van toepassing is op verzoeker, aangezien deze bepalingen enkel betrekking hebben op familieleden van Belgen en van burgers van de Unie.

Verwerende partij zet uiteen dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging is in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. De beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, hebben immers betrekking op het volledige gezin. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden aangezien het hele gezin het land moet verlaten maar enkel dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven maar verzoeker dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Daarenboven laat verwerende partij gelden dat artikel 8.2 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economisch welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Het schijnhuwelijk op basis waarvan verzoeker verblijfsrecht verkreeg in het Rijk, druist onmiskenbaar in tegen de openbare orde.

Verzoeker betwist kennelijk niet dat de intrekking van de verblijfskaart en het bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien zijn bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8.2 van het EVRM opgesomde oogmerken, met name de bescherming van de openbare orde.

Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen, met inbegrip van hun verwijdering, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3. In de repliekmemoirie zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste middel

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoeker eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

Het is duidelijk dat waar artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven waarborgt en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van de recht, verwerende partij dit moet respecteren.

Wie kan immers verantwoorden dat meer dan 10 jaar na datum een huwelijk als schijnhuwelijk wordt beoordeeld.

Indien de overheid iemand gedurende nu elf jaar toelaat, hem in België een gezin laat vormen.

Hem voorziet van de nodige vergunningen.

Hem toestaat een woning aan te kopen.

Zijn kinderen laat school lopen.

Dan moet dezelfde overheid inzien dat het onmogelijk is om verzoeker terug te sturen. Verzoeker heeft zich duidelijk in België geïntegreerd.

Waar art. 8 EVRM de toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, is verzoeker van oordeel dat in casu het art. 8 wel van toepassing is gelet op de specifieke omstandigheden.

Het is voor verzoeker immers materieel onmogelijk om terug te keren met zijn volledig gezin en zich in orde te stellen met de nodige documenten.

Verzoeker heeft een handelszaak, moet een lening voor de aangekochte eigendom afbetalen en heeft kinderen die in België school lopen.

Verzoeker stelt zich terdege de vraag in welke mate hij de openbare orde zou kunnen schaden.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

3.1.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij zet uiteen dat hij sedert 1999 in België verblijft en dat zijn twee kinderen in België werden geboren. Verzoeker heeft samen met zijn echtgenote een eigendom gekocht in Aalst. Verzoeker meent dat aan zijn belangen niet kon worden voorbijgegaan en dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging en aan artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker gehuwd is en samenwoont met zijn Turkse partner en hun kinderen zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn echtgenote en de kinderen beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat verzoeker niet van zijn echtgenote en kinderen gescheiden wordt, ook het verblijfsrecht van zijn echtgenote werd beëindigd en aan zijn echtgenote werd ook een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en de kinderen worden vermeld in het bevel genomen ten opzichte van verzoeker. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat zijn privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissingen en dat hij en zijn echtgenote een eigendom hebben gekocht in België, dat verzoeker een hypothecair krediet heeft lopen en hier een handelszaak heeft, merkt de Raad het volgende op.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de

Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezins- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker legt de aankoopakte van zijn woning voor, een bewijs van hypothecair krediet en de oprichtingsakte van zijn handelszaak om aan te tonen dat zijn privéleven aangetast is door de bestreden beslissingen. De Raad wijst erop dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bestending van een situatie die hij op bedrieglijke wijze tot stand heeft gebracht. De bestreden beslissingen zijn gebaseerd op de fraude die verzoeker gepleegd heeft bij het verkrijgen van een verblijfsrecht in België zodat deze binnen de vooropgestelde doelen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM valt.

In casu toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissingen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Verzoeker ontkent niet dat hij een schijnhuwelijk is aangegaan en de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van het beginsel *fraus omnia corrumpit* en van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet te verantwoorden is dat meer dan tien jaar na datum, een huwelijk nog als een schijnhuwelijk wordt beoordeeld, merkt de Raad op dat verzoeker kritiek uit op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009 en niet op de huidige bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk omdat het niet is gericht tegen de bestreden beslissingen.

Waar verzoeker in de repliekmemoirie aanvoert dat het voor hem "*immers materieel onmogelijk (is) om terug te keren met zijn volledig gezin en zich in orde te stellen met de nodige documenten*" staat hij niet met concrete elementen waarom het voor hem materieel onmogelijk is om terug te keren en waarom hij zich niet in orde zou kunnen stellen met de nodige documenten. Verzoeker brengt geen officiële documentatie voor waaruit dit zou blijken. Ook inzake de handelszaak en de lening legt verzoeker geen documenten voor waaruit zou blijken dat hij zich niet "*in orde kan stellen*". Waar verzoeker verwijst naar het naar school gaan van zijn kinderen, toont hij niet met concrete gegevens aan dat dit naar school gaan onmogelijk elders kan geschieden. Ongestaafde loutere beweringen volstaan niet om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Inzake de tweede bestreden beslissing merkt de Raad volledigheidshalve op dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één of meerdere van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoen, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is op Europese Unie-burgers en hun familieleden. Verzoeker en zijn echtgenote hebben de Turkse nationaliteit zodat zij zich niet op deze bepaling kunnen beroepen.

Waar verzoeker zonder meer aanvoert dat "*hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging*" blijft hij in gebreke uiteen te zetten waarom hij aan deze voorwaarden zou voldoen en in welk opzicht de

bestreden beslissingen in dit verband niet correct zouden zijn zodat dit niet uitgewerkt onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker niet ontkent dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het sluiten van een schijnhuwelijk en dat hij misbruik heeft gemaakt van de Belgische migratieprocedure.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Het tweede middel is gesteund op art. 48.4§2 c van de wet van 15 december 1980 namelijk het bestaan van zwaarwegende gronden welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade. Verzoeker verwijst hier naar de reeds opgesomde elementen welke zijn verblijf hier noodzaken en welke anders onoverzienbare schade zou toebrengen aan verzoekster.

Het tweede middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet *in concreto* aantoont op welke wijze de door hem aangehaalde bepaling geschonden zou zijn. Bovendien is voormeld artikel helemaal niet van toepassing op verzoekers situatie. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Verwerende partij ziet dan ook niet in hoe dit artikel geschonden kan zijn.

3.2.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2.4. Verzoeker zet uiteen dat de bestreden beslissingen hem ernstige en onoverzienbare schade zou toebrengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een verkeerde lezing geeft aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus zodat hij zich niet kan beroepen op dit artikel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het risico op schade waarvan sprake in dit artikel zich moet voordoen bij een terugkeer naar het land van herkomst terwijl uit het middel duidelijk blijkt dat verzoeker doelt op de schade die hij zou ondervinden bij het moeten verlaten van zijn woning en handelszaak in België. Deze “schade” valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de ernstige schade bestaat uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel

Het derde middel heeft te maken met de grond van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten op basis van het bestaan van een schijnhuwelijk van hem met M. M., huwelijk welke werd gesloten op 15 oktober 1999.

Dit huwelijk werd ontbonden door echtscheiding op 28 februari 2003.

Slechts bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 19.03.2009 werd het huwelijk nietig verklaard.

De rechtbank heeft derhalve een huwelijk nietig verklaard welke reeds was ontbonden bij echtscheiding. Het huwelijk was toen reeds niet meer bestaande. Derhalve is het onderzoek zeer laattijdig gevoerd en is er slechts na tien jaar een uitspraak gedaan. Er was derhalve geen grond meer om het huwelijk nietig te verklaren."

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het derde middel niet ontvankelijk is. Onder "middel" moet volgens de rechtspraak van de Raad van State worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. De Raad van State heeft er herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is. De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg.

In casu merkt verwerende partij op dat inzake verzoekers middel voor ogen dient te worden gehouden dat het middel dat geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht, onontvankelijk is. Het derde middel van verzoeker beantwoordt niet aan de vereiste van een duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Verzoeker blijft in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel.

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat uit de lezing van verzoekers beschouwingen blijkt dat hij kritiek uit op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde en niet op de bestreden beslissingen als dusdanig. De middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk. Het derde middel is niet ontvankelijk.

3.3.3. In de repliekmemoirie zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Het derde middel is de machtsoverschrijding gelet op het feit dat de beslissingnemende overheid geen rekening heeft gehouden met volgende elementen :
Verzoeker wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten op basis van het bestaan van een schijnhuwelijk van hem met mevrouw M. M., huwelijk welke werd gesloten op 15 oktober 1999.
Dit huwelijk werd ontbonden door echtscheiding op 28 februari 2003.
Slechts bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 19.03.2009 werd het huwelijk nietig verklaard.
De rechtbank heeft derhalve een huwelijk nietig verklaard dat reeds was ontbonden door echtscheiding. Het huwelijk was toen reeds niet meer bestaande.
Derhalve is het onderzoek zeer laattijdig gevoerd en is er slechts na tien jaar een uitspraak gedaan. Er was derhalve geen grond meer om het huwelijk nietig te verklaren.
Door geen rekening te houden met deze elementen, gaat de beslissingnemende overheid over tot machtsoverschrijding.
Het derde middel is gegrond."*

3.3.4. In het derde middel zet verzoeker uiteen dat er na de echtscheiding van verzoeker en zijn eerste echtgenote geen grond meer was om het huwelijk nietig te verklaren en dat het onderzoek naar het schijnhuwelijk zeer laattijdig is gevoerd.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen rechtsregel of rechtsbeginsel aanhaalt dat door de bestreden beslissingen zou worden geschonden, laat staan een uiteenzetting van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissingen wordt geschonden. Het derde middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker in de repliekmemoirie voor het eerst aanvoert dat er sprake is van machtsoverschrijding, zonder verdere uitleg of aanvulling bij het middel, wordt opgemerkt dat verzoeker de schending hiervan niet heeft aangevoerd in het middel maar slechts voor het eerst in de repliekmemoirie. Een nieuw middel kan slechts voor het eerst in de repliekmemoirie worden aangevoerd wanneer het niet kon worden

aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt (RvS 30 januari 2004, nr. 127 639).

Ongeacht de niet verder uitgewerkte toevoeging van de term “machtsoverschrijding” in de repliekmemoirie, stelt de Raad vast dat het derde middel niet is gericht tegen de bestreden beslissingen maar tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009. Verzoeker kon voor de burgerlijke rechtbank beroep instellen tegen deze beslissing. Het middel zoals aangevuld in de repliekmemoirie is niet ontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel

Het vierde middel is gebaseerd op de overschrijding van de redelijke termijn.

Het huwelijk tussen S. M. met M M. wordt slechts nietig verklaard tien jaar na datum en nadat reeds eerder een echtscheiding is tussengekomen.

Tien jaar nodig hebben om een huwelijk nietig te laten verklaren is een schending van het principe dat binnen een redelijke termijn moet worden geoordeeld.

Op grond van de beslissing kan geen bevel uitgevaardigd worden het grondgebied te verlaten.”

3.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is waar verzoeker voorhoudt dat de redelijke termijn overschreden is omdat het huwelijk slechts is nietig verklaard na tien jaar en omdat er reeds een echtscheiding is tussengekomen. Deze kritiek betreft immers niet de bestreden beslissing maar wel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat op basis van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg geen bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verduidelijkt dat het eerste huwelijk van verzoeker werd vernietigd en strijdig is bevonden met de Belgische en de internationale openbare orde, dat verzoeker de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, dat zijn frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde en dat als gevolg van het rechtsprincipe *“fraus omnia corrumpit”* het recht op vestiging wordt ingetrokken.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg terecht een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

3.4.3. In de repliekmemoirie voegt verzoeker het volgende toe:

“Tien jaar nodig hebben om een huwelijk nietig te verklaren dat dan ook reeds ontbonden is door echtscheiding is een schenden van het principe van art. 6 EVRM welke oordeelt dat een zaak binnen een redelijke termijn moet worden afgehandeld.”

3.4.4. Waar verzoeker de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissingen werden *in casu* genomen minder dan één jaar na de vaststelling bij vonnis dat verzoekers eerste huwelijk werd nietig verklaard. Een termijn van minder dan één jaar is *in casu* niet onredelijk te noemen. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert *“Tien jaar nodig hebben om een huwelijk nietig te laten verklaren is een schending van het principe dat binnen een redelijke termijn moet worden geoordeeld”* blijkt dat het middel is gericht tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009 en niet tegen de bestreden beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het middel is in deze mate onontvankelijk omdat het niet is gericht tegen de bestreden beslissingen.

Waar verzoeker in de repliekmemoirie voor het eerst de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat verzoeker dit doet in het kader van de termijn van tien jaar die is verstreken

vooraleer het eerste huwelijk van verzoeker werd nietig verklaard. Ook deze kritiek van verzoeker is onontvankelijk omdat ze niet is gericht tegen de bestreden beslissingen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409) zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het vierde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET